Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Daugaard, Christine.
Titel | Title:	Aandelige Digte.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Th. Lind, 1866
Fysiske størrelse | Physical extent:	77 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Aandelige Digte

af

Christine Daugaard.

Kjøbenhavn. — Th. Lind.

1866.

Trykt hos J. H. Schultz.

Aandelige Digte.

Hvor ere de, som sørge? I det Stille —
Mens Letsind Sorgen larmende forskyder
Og kun tilbords ved Glædens Fester byder,
Har de, som sørge, skjult sig i det Stille.

I Stilhed skjult, er Sorgen dog ej stille!
Vredt Brændingen i Sjælens Dyb sig bryder,
Og Graaden skarp og hed og umild flyder
For Fædrelandets Jammer i det Stille.

I da, som sørge med og sørge ville,
Som Lykkens Skin forsmaae, til Nøden endes,
Som ej kan stilles og vil ej forlystes!

Til Jer i Stilhed disse Blade sendes —
Lad os ved Christi Kors i Stilhed trøstes,
Til Sorgen under Korset vorder stille!

1.

Mens her min Jesus vandred i det Lave,
Som det Guds Lam, der Verdens Synd skal bære,
Han Lidelsernes Daab i Aanden skuer:
Han taler tit derom til sine Kjære,
Han brænder efter som en Offergave
For Gud at bæres frem i Straffens Luer.
Dog ængstes han og gruer
For Syndens Svælg, der sig for ham oplader,
Dens Angst og Ild, som ham med Blodsved døber,
For Torne, Kors og Svøber
I Strengheds Kalk ham rakt af Retfærds Fader,
For Vredens Lyn fra Hellighedens Flamme,
Der ham, som bærer Verdens Synd, skal ramme.

Du, som har lidt for mig og alle Sjæle!
Nu tag mig ind med dig i Smertesdaaben,
At under Korset jeg i Bod maa brænde —
Men over Korset dog see Himlen aaben,
For en korsfæstet Gud med Andagt knæle,
Min Frelser og min Fyrste højt bekjende!

Du selv min Sjæl omvende
Til ned i Korsets Sandhedsdyb at stige,
At vælge disse rene Smertensstrømme
For Verdens Syndedrømme
Og ind med dig i Korsets Samfund hige,
At jeg hos dig paa Korset Verden glemmer
Og i mig selv Korsfæstelsen fornemmer.

Saa følg din Frelsers tunge Gang, mit Hjerte!
Og hold dig nær til ham, som gaaer i Døden,
Og kys hans Saar, hvor Dødens Braadde stinge!
Du stiler ind i Paaskemorgenrøden
Med ham igjennem Kors og Død og Smerte,
Og Korsets Byrde vorder Glædens Vinge.
Du let paa den dig svinge
Til Himmelfartens Bjerg, mod Himlens Bue,
Hvor Jesus sidder højest i det Høje
I Glands for Troens Øje
Med Faderen i Guddoms Liv og Lue
Og Aanden ned med Flammedaaben sender,
Som Pintseglædens Ild i Hjertet tænder.

2.

Og der de havde sjunget Lovsangen, gik Jesus ud efter Sædvane over den Bæk Kedron til Oliebjerget.

Min Jesu Lovsang klinger,
Før han til Værket træder,
Til Fredens Værk, som drog ham fra det Høje:
Til Frelsen han sig glæder,
Som Adams Slægt han bringer,
Hvis Nød er udbredt for hans Guddomsøje.
Han seer Guds Raad sig føje,
Retfærdighed og Naade,
Som sig i Pagt forbinder
Og Livets Løsning finder
Paa Syndens og paa Dødens tunge Gaade:
For Raadet Gud han priser
Og Lydighed til Døden gjerne viser.

Hans Tanke seer tilbage
Til Faldets første Tider,
Da Frelsens Haab var strax i ham tilstede;
Han seer, hvor Lyset lider,
Seer Hedenskabets Drage
Udover Slægten sine Vinger brede.
Da seer han Gud at lede

Sin lille Folkeskare,
Som midt blandt Dødens Skygger
For Herrens Ansigt bygger
Og Livets Guddomsgnist skal tage vare:
Sin Tak til Gud han bringer,
At Lyset nu faaer Morgenrødens Vinger.

Han skuer Syndens Vælde,
Han seer Guds Folk forvildet,
Seer Lammet aarlig til Forsoning bløde,
Paa ham et ydmygt Billed,
Hvis Blod skal evigt gjælde,
Som selv han giver i den store Bøde.
Han seer Propheter gløde,
Som ham i Haab forkynder,
Hvis Fod skal Slangen træde
Til alle Slægters Glæde,
Til Bod for Sorg og Lægedom for Synder:
Han priser Gud i Aanden,
At nu den store Time er forhaanden.

Han veed, hvad han skal lide:
Som Gud, født af en Qvinde
Med Guddomskraft hver Støvets Qval fornemme.
Han veed, hvad han skal vinde:

De Straaleklæder hvide,
Den Glands, som han for sine har i Gjemme,
Den Englerøst og Stemme,
Han dem i Brystet gyder,
De Fredens Sejerspsalmer,
De Kroner og de Palmer,
Hvis Herlighed hver Aand og Engel fryder —
Det for hans Syn sig viser,
Mens Gud med Israels Paaskesang han priser.

O, lad din Lovsangs Toner
Mit Hjerte gjennembæve,
Naar Smertens Bæger rækkes mig imøde,
At sig mit Blik maa hæve
Til dig, min Synds Forsoner,
Som priste Gud, før du gik hen at bløde!
Til Lysets Morgenrøde,
Som dig i Haab forlysted,
Du gjennem Qvaler skued,
Hvorfor dit Hjerte grued;
Dog sang du Gud din Tak, i Haabet trøstet:
O, du min Sjæls Exempel,
Sæt paa min Lidelse din Lovsangs Stempel!

3.

I denne Nat skulle I Alle forarges paa mig; thi der er skrevet: Jeg skal slaae Hyrden, og Hjordens Faar skulle adspredes: men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaae forud for Eder til Galilæa.

Tak, Jesu! for dit Fodspors Straaler klare,
Som lyse henad Lidelsernes Gange
Med Guddomsglands, hvor end du Foden sætter.
Lad højt mig prise dem i rene Sange
Og dybt i Sjælens Løndom dem bevare,
Mens Andagts Krandse ved din Fod jeg fletter!
Lad i mit Livs Idrætter
Dit Fodspor være Lyset paa min Vandring,
Og Syndens tætte Mørke gjennemfunkle
Og Sorgens Nætter dunkle
Og spores i en lysende Forandring!
Nu Skridt for Skridt lad hen fra Kedrons Bølge
Til Korsets Høj dets lyse Gang mig følge!

Med Sorgens Blik du gaaer blandt dine Kjære:
Du seer den lille Hjord, som snart skal spredes,
Forarget strax, naar Slaget Hyrden rammer;
Med Kjærlighedens Blik, som ej kan vredes,
Du maaler deres Dyd, som ej kan bære,
Og seer et Dyb af Modløshedens Jammer.

Du ej ved dem dig skammer,
Du gaaer at hente Kraften fra det Høje,
Som du vil dem, der kun er Støv, iklæde;
Saa faaer du af dem Glæde
Og kan ved deres Fremgang dig fornøje:
Du seer, de løbe bort fra dig i Sorgen,
Du henter dem igjen paa Glædens Morgen.

O, du kleinmodige Discipelskare!
Du dens og min sagtmodig-milde Leder!
Jert Billed fylder mig med Trøstens Tanker:
For Jesu Blik min Jammer sig udbreder,
Han maaler den med Naadens Øjne klare,
Naar bort fra ham mit deelte Hjerte vanker.
Den spredte Hjord han sanker
Og ej ved de Forvildede sig skammer,
Men maaler Sjælen kun med Øjne milde,
Til ned man synker stille
Og ved hans Fod forgaaer i Skammens Flammer,
Forgaaer med hver en Drøm om Kraft og Ære,
For Kraften fra det Høje at begjære.

De, som gik frem i Kraften fra det Høje,
Den rigtbenaadede Apostelskare,
Hvis Martyrmod saa højt sig turde svinge,

De, som staae fast som Sandhedsvidner klare,
For hvem vi vore Pander ydmygt bøje,
Hvem Verden har en evig Tak at bringe —
Dem seer jeg her saa ringe,
At Qvinder viste større Mod tilvisse.
Thi Qvinderne holdt ud hos ham i Nøden,
Stod fast hos ham i Døden
I Kjærlighed og Troskab fremfor disse —
O Trøst for mig, som kan min Svaghed mærke,
At I var svage først, som blev saa stærke!

O Jesu, styrk mig, som du styrked Hine,
Ej i saa stor og underfuld en Maade,
Dog med den Kraft, som Verden overvinder!
Og lad dit Billed i mit Hjerte raade,
Hvis jeg skal staae forladt som du af Dine,
At dit Exempel mig imøde skinner!
Thi Vreden ej mig blinder,
Men meer og meer hver syndig Blindhed viger,
Naar altid meer dit Billed i sin Blidhed,
Sin Fromheds Lilliehvidhed,
Sin Guddomshøjhed frem for Hjertet stiger:
Lad det saa stærkt i mine Øjne skinne,
At heelt for Verdens Glands de blive blinde!

4.

Vaager med mig! Beder, at I ikke skulle falde i Fristelse.

Gethsemane! dit smerterige Minde
Mig kalder til i Bøn og Bod at vaage —
Ak, var jeg vaagen! Vilde Gud mig vække!
Min Sjæl er tung af Syndesøvnens Taage,
Den langsomt kun for Naadens Sol vil svinde,
Dens klamme Vinger mig endnu bedække.
Mod Jesus vil jeg strække
I Bønnens Morgengry de svage Hænder
Paa hiin Bodfærdighedens stille Morgen,
Som gryer med Aftensorgen,
Da Syndens Angst om Jesu Bryst sig spænder:
O Jesu, til paa Lidelsernes Aften
En Stund med dig at vaage, giv mig Kraften!

Med Veemodsrøst han beder sine Kjære —
Thi meer af Bøn end Bud er i hans Stemme —
Med ham en Stund at vaage, mens han strider:
Han Sjælens Farer beder ej dem glemme,
Da Fristelser og Snarer er saa nære,
Og Mørkets Magter frem til Angreb skrider.
Han bort fra dem sig slider,
Som greben fat af Qvalens indre Styrke.

Han for sin Fader kaster sig i Støvet
Og, skjælvende som Løvet,
Sit Ansigt skjuler der i Jordens Mørke:
Saa dybt for Kalken maa den Rene skrækkes,
Som ham med Syndens Sold imøde rækkes.

Min Jesu! lad mit Blik sig ydmygt sænke
I Kalkens Dyb, som aldrig dog jeg maaler
Med Tanken i mit skrøbelige Hjerte!
Thi kun for Hellighedens rene Straaler
Det Bæger, du for dig har ladt iskjænke,
Afslører al sin Rædsel og sin Smerte.
Dog lad ved Aandens Kjerte
Mit svage Sind i dybest Andagt følge
Den Luedrik, som ned i Kalken skummer,
Til Syndens Sold den rummer
I Qval paa Qval, som Bølge følger Bølge,
At meer og meer jeg maa for Synden grue
Og smeltes meer og meer i Korsets Lue!

Jeg Svøber seer, som hæves dig imøde,
Seer Torne mod dit Hoved Braadden vende,
Seer Nagler skjærpes, Haand og Fod at tvinge —
Forsmædelsen, som skal dit Hjerte brænde,
Fornægtelsen, hvorved din Sjæl skal bløde,

Og Sværdet, som din Moders Bryst skal stinge.
Men jeg er altfor ringe
Til dybt at skue i de dybe Vunder
Af Vredens Slag, hvorfor du dig skal bukke,
I dine dybe Sukke,
Mens Syndens Tjørnestik du bløder under — .
Ak! til at fatte Døden altfor ringe,
Hvis Braad for mig du dig lod gjennemstinge.

Jeg seer den Sved, hvori du blodig bæver,
Som risler ned og purpurfarver Støvet,
Hvor du paa Knæ for Gud i Bønnen strider —
Men fatter ej, hvor dybt du er bedrøvet,
Hvor stærk en Ild Retfærdigheden kræver,
Mens Blodets Offer dig fra Panden glider.
Ak! mens saa haardt du lider,
Har dem, hvem højt du elsker, Kraften svigtet:
I Sorgens Læ de lægge sig til Hvile,
Mens, til mod Sorgens Pile
At tage, deres Mester er forpligtet:
I deres Billed jeg mit Hjerte kjender,
Som sig fra Bøn og Strid til Slummer vender.

Vaag, Jesu, vaag for dette svage Hjerte,
At Søvnen ej skal liste sig derover,

Og Døden faae mig fat i Søvnens Arme!
Naar jeg i syndig Tryghed ind mig vover,
Da væk mig strax ved Mindet om din Smerte,
Og giv mig Liv og Kraft ved Naadens Varme!
At du vil dig forbarme,
Det er mit Haab i Livet og i Døden;
Thi du, som vaaged her for os i Striden,
Paa Thronen vaager siden
Og varer os i Faren og i Nøden:
Lad om din Helligaand os dertil bede,
At paa dit Vink og Varsel vi staae rede!

5.

Hvis det er muligt, Fader! Jesus sukker,
Hvis det er muligt, Kalken tag tilbage,
Hvis det er muligt, lad mig ej den smage!
Dog for din Villie min sig lydig bukker.

Men Faderen kun Himlens Dør oplukker,
Og lod en Engel Kraft fra Himlen tage
Til Jesus ned, som styrket, uden Klage,
Staaer op og sig i Smertensdybet dukker.

En Engel ned med Kraft til ham maa stige,
Som selv er Kraftens Væld og Engles Skaber!
Min Tanke her sig i Forundring taber.

Ak, undres kun, min Sjæl! men bed tillige,
At Lydighed du lære maa hos Sønnen
Og finde ham som Kraftens Væld i Bønnen.

6.

Der han sagde til dem: Det er mig, vege de tilbage og faldt til Jorden.

I Jesu Fjender, Daarer, som I vare!
Hvis han er ej Guds Søn, hvad I jo nægte,
Hvi mod den stille Mand med Krigsstyr fægte,
Hvi mod hans Liv da lejre slig ´en Skare?

Men hvis hans Udspring er det evigklare,
Da maa den stærke Fader paa han slægte —
Hvad kan mod ham en jordisk Magt da mægte,
Ifald han er tilsinds sig at forsvare.

Dog han er kun tilsinds for os at bløde,
Men at hans Byrd og Magt de skal fornemme,
Han siger: Det er mig, og ned de bæve:

En Guddomshøjhed toner i hans Stemme,
Dem straaler Guddomsglorien imøde
Og viser, at han Knæfald har at kræve.

7.

Ja, det er dig, den rene,
Den hellige, den vise,
Den milde Jesus, efter hvem de lede,
Dig, hvem man tør alene
Af alle Slægter prise
Som fri for Synd og ufortjent til Vrede —
Ej for dig at tilbede,
At trøstes ved din Naade,
Ej af din Haand at læges,
Ej ved dit Ord at qvæges,
Ak nej! for ved et Kys dig at forraade
Og saa med Korsets Qvaler
Faae bragt til Ende dine Sandheds-Taler.

Men jeg vil dig oplede
I Spotten og i Nøden
For heelt til dig mit Hjerte hen at give,

I Støvet dig tilbede,
Paa Korset og i Døden
Og aldrig fra din Fod mig lade rive.
Ak, lad mig hjulpen blive
Af denne Haand saa blodig,
Ak, lad mit Hjerte læges,
Min Tanke vederkvæges
Af hvert et Ord, du siger saa taalmodig,
Ak, viis dig for mit Øje,
Sig: „Det er mig," at sig mit Knæ maa bøje!

Sig: Det er mig, som lider,
Guds Søn den Elskelige,
Betjent hos ham af Engles Legioner,
Som i Forladthed strider
Med Mørkets grumme Rige,
Hvem man korsfæster og med Torne kroner.
Ja, det er dig Forsoner!
Lad mig dit Ansigt kjende,
Lad Syndens Rædselsjammer
Og Helligbedens Flammer
Og Naadens Lys mig gjennem Hjertet brænde,
Lad for din Fod mig falde
Og dig ved Navn som Gud og Frelser kalde!

Dig er det, som os skabte,
Som kroned os med Ære,
Beredte for os Livets Saligheder,
Dig, som vil de Fortabte
Paa dine Skuldre bære
Til Livsens Vang og Væld, som selv du freder,
Dig er det, som helbreder,
Som trøster, vederqvæger,
Dig, som med Blod os kjøber,
Dig, som med Aand os døber,
Dig, hvem en evig Kjærlighed bevæger:
Lad mig og alle Sjæle
For den, du er, i evigt Knæfald knæle!

Sig: „Det er mig," saalænge,
Til alle Hjerter røres
Og frit og fromt i villigt Knæfald bøjes!
Din Røst saa dybt lad trænge,
At Synden ret afsløres,
At ret Guds Naades Hellighed ophøjes!
Saa vil din Sjæl fornøjes,
Naar hver en Sjæl er vundet,
Naar ingen Sjæl er savnet
Men hver af Naaden favnet,
Til dig i Salighedens Knæfald bundet,

Naar: „Det er dig, Forsoner,
Dig Christus, Jesus!" Klang i Klang det toner.

8.

Mener du, at jeg ikke nu kunde bede min Fader, at han skulde tilskikke mig mere end tolv Legioner Engle? Skal jeg ikke da drikke den Kalk, som min Fader haver givet mig? Hvorledes skulde da Skrifterne fuldkommes, at det bør sig saaledes gaae til?

Ja! du vil Kalken tømme,
Dig af din Fader givet,
Hvori han skjænker dig al Jordens Slægter:
Dem kan du ej forsømme,
For dem er Kalken Livet,
For dig Guds Løfters Ord, du ej fornægter.
Ifald du vil, du mægter
Med Himlens Legioner,
I Retfærds Pantserplader
Dig sendte fra din Fader,
At lyne frem ved Sejrsbasunens Toner;
Men du vil Kalken drikke,
Thi Skrifterne fuldkommes ellers ikke.

I Skrifter, forhen dunkle
Men nu som Dagen klare,
Der Jesu Kors og Sejr og Død afmale!
I Jer Guds Tanker funkle,
Paa Jer maa Sjælen svare
Med Andagts Bæven som paa Herrens Tale.
Det Hjertet kan husvale
Sig i Jert Dyb at sænke
Og see, hvor saare herligt,
Hvor længe og hvor kjærligt
Gud paa de faldne Børn har villet tænke —
En Evighedens Længde,
Barmhjertigheders Tal som Stjerners Mængde.

Min Jesu Smertensbæger
Er lig en hellig Lillie
Som Knop i Eders Blades Læ tilstede.
Nu Kalken Verden læger
Alt efter Herrens Villie
Med Livets Kraft og dufterige Glæde.
Lad i dens Dyb os græde
Bodfærdighedens Taarer!
Bodfærdigheden ene
Den Livsens Duft kan tjene,
Men Hovmod som en Dødsens Lugt den faarer:

O Jesu, lad os alle
Din Død en Livsens Duft til Livet kalde!

9.

Og han rørte ved hans Øre og lægte ham.

Engang endnu den Haand, hvis Saar helbreder,
Naar gjennemstunget den paa Korset bløder,
Han rækker ud og læger i det Mindre:
Han om sin Fjendes Tjener kjærligt freder,
Med Mildhed Petri Sværd og Flamme møder,
Og Almagts Stjerne lader for ham tindre.
Den lad mig her erindre!
Thi med Barmhjertighedens Lys forenet
Den gjennemfunkler Jesu Liv herneden
Med Glands af Evigheden,
I Kjærlighedens Gjerninger forgrenet,
Ved Lægekraften fra hans milde Hænder,
Som Stjerner trindt for Troens Øje tænder.

I, som blev hjulpne af den gode Mester
Hvis Tro blev prist af Jesu Læber milde,
I, de Helbredtes aldrig talte Skare!

Hvor end mit Blik i Kredsen rundt sig fæster,
Hans Naades Træk sig for mit Syn fremstille
I Magtens Glorie, den guddomsklare.
Med Eder at erfare
Den Frelsens Kraft hos Jesus Nazaræus,
Det Stjernen er, som rinder op med Styrke
I Sjælens syge Mørke,
Bevinger os med Iil som Bartimæus,
Vor Haand henleder til hans Kjortels Flige
Og lærer os: „Tal blot et Ord!" at sige.

Udræk din Haand og borttag Sygdomsroden,
Du, til hvis Fod man sine Syge førte,
At Hænderne paa dem du kunde lægge!
Min syge Sjæl jeg lægger dig for Foden,
Ak, bøj dig ned, som da du dem berørte,
Og borttag Syndens Saar, som den bedække!
Tilsidst vil og du vække
Mit skrøbelige Støv i Tidens Aften,
Tilsidst i Evighedens friske Morgen,
Naar endt er Sygdoms-Sorgen,
Mig gjennemstrømme heelt med Sundheds-Kraften,
Den du, med udstrakt Haand til Korset bundet,
Da du vor Sygdom tog, for os har vundet.

10.

Denne er Eders Time og Mørkets Magt.

Du Lys for Sjælens Øje,
Min Jesu, hvor du lyser,
Mens Mørkets Magter sig omkring dig lejre!
For Mørket ej jeg gyser,
Du straaler som den Høje,
Der i din Herlighed skal sikkert sejre.
Du styrer Tidens Vejre,
Du seer, at nu er Tiden,
Den Stund, du med din Fader
Til Mørket overlader,
At Lyset mere klart skal skinne siden:
Du synker ned i Døden
Og stiger som en Sol i Morgenrøden.

Til Skriften hen du viser:
Ej til sin egen Ære
Nu Mørkets Magt en Stund Triumphen nyder;
Guds Redskab skal den være,
At i dens Værk man priser
Guds Værk, hvis Raad i Skriftens Taler lyder.
Den Tanke højt mig fryder
I disse Mørkets Dage,

At Mørket har sin Time,
Som Gud med sin vil rime,
Saa Lyset skinner frem foruden Mage:
Retfærdighed og Naade,
Som end har over Jorderig at raade.

O Jesu, vredes ikke,
At, mens paa dig jeg skuer,
Min egen Qval og Kummer frem sig trænger!
Med Nidkjærhedens Luer,
Med Sorgens Veemods Blikke
Jeg seer det Land, hvorved mit Hjerte hænger:
De kom med Sværd og Stænger,
Mens Hadets Fakler brændte,
Med Løgn og List paa Læben
Og Ondskabs værste Stræben
Og falske Vidner frem imod os sendte,
Og det var deres Time,
Som lod med Mørkets Magt sig herligt rime.

See, du min Sol og Sejer!
Mig Mørkets Magt mon bøje,
Mig Ondskabs fræke Sejre dybt forvirre:
Dig vil min Sang ophøje,
O du, som Lyset ejer!

Men ned i Mørket mine Tanker stirre;
Svagt Harpens Strænge dirre,
Thi Tidens Taager klamme
Har lagt sig om mit Hjerte
Med Jordens Harm og Smerte
Og dæmpet koldt min Lovsangs Offerflamme:
Du kald den selv tillive,
Stem Troens Stræng til reen sin Klang at give!

Du Mørkets Overvinder!
Ned for din Fod jeg synker,
Du, som gik frem med Sejr af selve Døden,
Du, som Forladthed ynker,
Hvem Løgnens Væv ej blinder,
Ak, før os ind igjen i Morgenrøden!
Tag dig os an i Nøden,
Lad Dragens Tænder brydes,
Lad Mørkets Time svinde,
Lad Lysets Dag oprinde,
Lad Saaret læges, lad vort Hjerte frydes,
Ak, lad vor Sjæl omvendes,
At Lysets Sejr kan i vort Hjerte kjendes!

Da see vi, at du brugte,
Du med din store Fader

I Lysets Plan kun brugte Mørkets Planer;
Thi han, som Synd forlader,
Til Frelse vilde tugte
Og lede bort en Slægt fra Syndens Vaner.
Før os paa Viisdoms Baner,
Før os paa Fredens Veje,
At Fejlene maae rettes,
Og Folket ej udslettes,
Men Lysets Frø faae Spirekraft og Pleje;
Lad ej vort Hjerte gyse,
Lad Herrens Finger gjennem Mørket lyse!

Tilsidst skal Herrens Finger
Omstyrte Mørkets Throne,
Som gaaer i Evighedens Dyb tilgrunde;
Tilsidst med Sejerstone
For Gud min Lovsang klinger,
Det troer jeg fast og tvivler ingenlunde:
Tilsidst med alt det Onde
Skal disse Mørkets Sejre
For evigt underkjendes,
Med Dommens Ild forbrændes,
Som Avner vejres hen for Vredens Vejre:
Til da jeg vil fornøje
Min Sjæl med Gud, min Frelser, at ophøje.

11.

Skik dig til Ro, min Sjæl! din Frelser kommer,
Han Herredømmet paa sin Skulder bærer,
Al Uretfærdighed hans Ild fortærer,
Med Retfærd er han Jorderiges Dommer.

Skik dig til Ro, min Sjæl! Guds Rige kommer:
Kast Verdens Byrde bort, som dig besværer,
At Himmeriges Rige du begjærer
Med Blikket vendt mod Evighedens Sommer!

Bær Mørkets Magt og Tidens Vinterdage,
Som han i Mørkets Stund har Korset baaret,
Den Lysets Drot af Evighed udkaaret!

Skik dig til Ro, min Sjæl og stands din Klage,
Hvil i din Gud, som Tidens Sager leder
Og Evighedens Herlighed bereder!

12.

Hil være dig, Mester! og han kyssede ham.

„Hil være dig," o Troløshedens Ord!
Hil være dig, sagt med et Kys, som dræber!

Ved dette Kys det hele Helved klæber,
I denne Hilsen Mørkets Mørke boer.

Hil være dig, o du, paa hvem jeg troer!
Hil være dig er Ordet, som jeg søgeber
At stamme frem, skjønt svagt med sanddru Læber,
Med ærlig Tro, skjønt ej min Tro er stor.

Hil være dig, som slutted Himlen inde,
Men Helveds Kys paa dine Læber taalte
For Himlen i dig selv til os at vinde!

Hil være dig, i hvem Guds Sandhed straalte!
Hil være dig af Hjertens Grund udsagt —.
I denne Hilsen Himmerig er lagt.

13.

De toge Jesus og bandt ham.

Du Frie af Evigheden,
Som lod for os dig binde,
Ak, løs mig Aandens syndebundne Vinger!
I Frihed kun er Freden,

Ak, lad mig Frihed finde,
At frit om Fred og Sejr min Stemme klinger,
At fri min Sjæl sig svinger
I Kjærlighedens Sange
Fra Sorgerne, som nage,
Fra Lysterne, som drage,
Og fri til dig sig giver hen som Fange,
Sig fri for Verdens Lænker
I dine Baand som i din Frihed sænker!

Fri sad du med din Fader
Og Himlens Lyst betænkte
Og vinked frem til Livet Engles Hære;
Fri, Stjerners Myriader
I Himlens Dyb du sænkte,
I Magten fri, dem Lovens Baand lod bære.
Fri, til Gud Faders Ære
Med ham du Jorden danned,
Det Gran i Soles Vrimmel,
Dog Spejl af Engles Himmel;
Thi Liv og Aand du frit i Adam blanded,
Fri, lod du Friheds Gave,
Lod Valgets Ret din frie Skabning have.

Fri, Frelsens Raad du plejed
Med Faderen og Aanden,

Da sig din Skabning frit i Synden sænked;
Fri, Frelsens Priis du vejed,
Fri, bød til Værket Haanden —
Nej, heel og udeelt, fuldt og frit dig skjænked.
Fri, medens Synd os lænked,
Af Frelserforgen bunden,
Du nedsteg fra din Throne,
Du lagde ned din Krone
Og blev i Jordens Baand som Tjener funden,
Fri, lod i Støv dig føde,
Fri, vil til Korset lig en Synder møde.

Fri, Villien i dig straaler,
Dig Kjærligheden tvinger,
Mens du for os i Baand dig lader tvinge;
Fri, Fangenskab du taaler,
Fri, dig saa dybt forringer,
At Friheds Hæder du til os kan bringe. —
Saa giv mig Friheds Vinge,
Lad dine Baand mig tjene,
At jeg fra Sorg og Synder
Paa Himmelflugt mig skynder
For mig med dig i Frihed at forene:
Mig Syndens Lænker trykke,
Tag mig dem af og giv mig Friheds Smykke!

Forloser og Forsoner!
Løs op, løs op i Naade,
Løs Lysters Baand og vend til dig min Længsel,
Løs Hjertets bundne Toner,
Løs for mig Livets Gaade,
Løs mig ved Sandheds Aand af Mørkets Fængsel!
Løs mig af Tidens Trængsel
Og Lidenskabens Harme!
Lad mig i dit Aag findes,
Med din Velgjerning bindes
Og holdes fast af dine Naadesarme:
Er jeg med dit Baand bunden,
Din Frihed vorder min, og jeg har vunden.

Fri jeg med Herren vandrer,
Fri til hans Frygt mig bøjer,
Af Sønnen frigjort, Faderen jeg kjender,
Fri jeg min Vej forandrer,
Frit i Guds Vej mig føjer
Og Kursen frit mod Himlens Kyster vender,
Fri giver i Guds Hænder
Min Sjæl til frit at stige
Og giver Sjælen rolig
Til Gravens stille Bolig
At vente paa de sidste Frihedskrige,

Naar du, som her var bundet,
Den nye Jord og Himmel frit har grundet.

Guds Gjenerobrings-Krige,
Der blæse bort som Avner
Hver Sejr, som Uretfærdighed har vundet!
Det nye Frihedsrige,
Hvor al min Længsel havner,
Hvor Alt skal løses ud, hvad her er bundet.
See! Freden har jeg fundet
I denne Frihedslængsel,
Som fast i Haabet brænder
Og ej til Tvivlen kjender,
Men lyser stærkest gjennem Nat og Trængsel,
I Christi Frihed grundet,
Hvem Kjærlighed har til vor Frelse bundet.

14.

Men det var Caiphas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske skulde omkommes for Folket.

Ja, det er gavnligt, at du døer for Folket!
Skjønt for Guds Lys han monne Hjertet lukke,
Det glimted ned og lysned fra hans Læber.

Har Kraften af din Død han vantro tolket,
Saa vend dig nu til Troens Længselssukke,
Som din Forsonings Værd at prise stræber!
Fast Synden ved mig klæber,
Min svage Tro kan ej til dig sig svinge —
Dog giv mig Sandheds Aand i Hjertegrunden,
Løs Tungen, som er bunden,
At Aandens Røst min Sjæl maa gjennemklinge
Og Troens Vidnesbyrd paa Læben føde,
Som vidner højt, det var til Gavn, du døde!

Til Gavn for Folket, for Guds Folk paa Jorden,
Guds Børn, som Faderen saa lidt dog kjende,
Guds Slægt, i Slægter deelt og Sprog og Stammer,
Guds Folk i Vest og Øst, i Syd og Norden,
Fra Tidens Ophav og til Tidens Ende,
Dog eens af Blod og eens i Syndens Jammer.
Dem du til dig annammer,
Det Folket er, dit Kors og Blod skal gavne,
Som Menneskenes Søn du dem tilhører,
Som Frelsens Gud dem fører
Vil dem som Eet i Naadens Favntag favne:
Ja, det var gavnligt, du fik Fred forhvervet,
At ej det ganske Folk blev slet fordærvet.

Det var til Gavn, et Menneske var kaaret,
En Slægtens Søn, dog mere stærk end Slægten,
Som tager Byrden, Slægten ej kan bære.
Det var til Gavn, at Straffens Vægt blev baaret
Af Retfærds Herre, som kan løfte Vægten,
Som løfted den sit Navn til evig Ære.
Hvad kan vi meer begjere
Af Herlighed hos Herren, som vi dyrke,
End at for Retfærds Skyld han Døden taaler,
I Livets Kraft dog straaler
Og bryder vældig gjennem Gravens Mørke,
Hvad meer af Kjærlighed, end at han Livet
Har for en syndig Slægt i Sone givet?

Det var til Gavn, du frelste dem, du skabte,
Det var til Gavn, du gjenopretted Freden
Og skaffed Lægedom for Sjælenøden.
Det sommed sig for dig, som de Fortabte
Vil føre hjem fra Død til Herligheden,
At vie dig ind til Frelsens Værk ved Døden.
Ja, du gav Bod for Brøden,
O, du Guds Lam, som blev for os hengivet!
Med vore Synder til din Fod vi haste,
Vor Sorg paa dig vi kaste,
Af din Haand tage Salighed og Livet:

O, Gud skee Lov, at du har lidt for Alle,
Ja, Gud skee Lov, vi Gud kan Fader kalde!

Ja, Gud skee Lov, at i hans Favn vi føres!
Hans Aande vækker os paa ny til Live,
Og Evighedens Kræfter kan vi smage.
Ja, Gud skee Lov, at vi kan helliggjøres
Og ej for evig skal i Synden blive,
Hvis Vægt i Dybet ned os maatte drage!
O, Broder uden Mage!
Hvor godt det var, at Synden blev forsonet,
Hvor meer end gavnligt skal vi ret udsige
Hos dig i Himmerige,
Naar saligt efter disse Tiders Stammen
Vi din Forsonings Priis skal sjunge sammen.

15.

Da spurgte den Ypperstepræst Jesus om hans Disciple og om hans Lærdom. Jesus svarede ham: jeg haver talet frit for Verden.

Du frit for Verden lærte,
De vidste, hvad du talte,
Saa klart, som Solen skinner, lød din Stemme,

Dit Ord med Lys husvalte
Hver Sjæl, som Lys begjerte,
Med Himlens Lys, som i dit Bryst har hjemme.
Din Magt du lod fornemme
I dine stærke Taler,
Hvormed du Fred forkynder
Men dømmer vore Synder,
Hvormed du vækker, trøster og befaler:
Din Lærdom godt de kjendte,
Af Had til Sandhed og til dig de brændte.

De vilde Lyset slukke,
Som ej de kunde taale,
Du, som er Verdens Lys, for dem stod bunden.
Men jeg for Lysets Straale
Min Sjæl vil vidt oplukke
At lyses op af den i Hjertegrunden:
Jeg min Prophet har funden,
Som kan mig Alt opklare;
Jeg for min Synd vil sørge
Og om din Lærdom spørge,
At al min Brøst dens Lys kan aabenbare;
Jeg vil din Glands beskue
I Lyset af din Lærdoms Sandhedslue.

O Hellighedens Ynde,
Som lyser mig imøde,
Naar hvert dit Ord gaaer med min Synd irette!
O Naadens Morgenrøde,
Som du har at forkynde,
At du er den, som vil min Synd udslette,
Det Brød, som kan mig mætte,
Det Kildevæld, som qvæger,
Den Favn, hvor Hvile findes,
Den Havn, hvor Freden vindes,
Den Haand, som rækker til mig Livets Bæger,
Den Skat, som jeg skal vælge,
Den Perle klar, hvorfor jeg Alt skal sælge!

I Templet jeg dig skuer —
Din Plads fra du var liden —
Hvordan du Skriftens Dybder aabenbarer:
Fuldkommet er nu Tiden,
Guds Raad dit Ord afslører
Og Aandens dybe Vink om dig forklarer.
Naar Troen dig besvarer,
Guds Herlighed den skuer;
Naar Vantro Hjertet lukker,
Dybt i din Aand du sukker,
Mens Hellighedens Harm dig gjennemluer —

Hvis over mig du sukker,
O suk, at sig for dig mit Bryst oplukker!

Et Pust fra Søens Bølger
Tilvifter mig din Tale,
Fra Skibet strømmer den med Himmelkræfter.
Ad Bjergets Sider svale
Jeg op med Skaren følger,
Hvis Sind og Øre ved din Mund sig hæfter;
Min Tanke følger efter,
Mens du paa Lilien viser,
Som Gud saa herligt pryder,
At Sjæl og Sands det fryder —
Paa Fuglen, som du glæder og bespiser:
Ak, voxte jeg som Lilie,
Ak, fløj som Fugl jeg efter Herrens Villie!

Du freder om de Svage,
Du Fattige i Aanden,
Umyndige og Smaa med Ordet nærer.
Dem tager du ved Haanden,
Dem ømt vil opad drage
Og Bønnens Ord til Faderen dem lærer.
Men dem, hvis Aag besværer
Med indbildt Viisdoms Nykker,

Dem, som Guds Aand bedrøve
Og hyklet Retfærd øve,
Dem blotter du for alle Løgnens Smykker,
Dem, som det Lyset sommer,
Med Lysets Myndighed din Tale dømmer.

Nu vil de Lyset dømme,
De mene det saa ilde,
Men Lyset sejrer klart som ingensinde.
Du Lys og Lysets Kilde!
Dit Lyses Reenheds-Strømme
Lad altid Vejen til mit Hjerte finde!
Du ved din Aand mig minde
Om, hvad din Røst har talet,
Til heelt jeg har mig bøjet
Og efter dig mig føjet,
Til al min Synd er dømt, min Sorg husvalet,
Til, hvor jeg end mon vanke,
Dig om din Lærdom spørger hver min Tanke!

16.

Er du Christus, den Højlovedes Søn? — Du haver sagt det, jeg er det. Men nu herefter skulle I see Menneskens Søn sidde ved Kraftens højre Haand og komme i Himmelens Skyer.

Ja, du er Christus, den Vidunderlige,
Den Vældige, den Gud, hvem Engle prise,
Hvis Udgang er fra Evighedens Dage,
Raadgiveren, som Verden Vej skal vise,
Som paa sin Skulder bær et evigt Rige,
Den Salvede, Fredsfyrsten uden Mage.
Hvo vilde nu forsage,
Da han er her, hvem vi saa haardt behøve!
Lad os med Haandkys til vor Konning haste
Og for hans Fod os kaste,
At han mod os sin Naades Magt kan øve,
Thi hvis vi Hilsen ham og Hyldest nægte,
Jeg frygter, uden ham vi maae forsmægte!

Hvi sønderriver Præsten sine Klæder
Og taler vildt mod den Guddommelige
Og knæler ej til Jorden at tilbede?
End er det Tid — kys Jesu Kjortels Flige,
Knæl ned og græd i Støvet, hvor han træder,
Ind til hans Naade flygt for Dommens Vrede!

End Naaden er tilrede,
Men Dagen kommer, da, som Lynet luer,
Til Skræk for hver, som agted Naaden ringe,
Mens Domsbasuner klinge,
Han skrider vældig over Himlens Buer:
End er det Tid, fald ned med Angers Smerte,
Riv sønder ej din Klædning, men dit Hjerte!

Er Vidner meer behov? Han har jo talet,
Han, paa hvis Læber ingen Svig blev funden,
Hvis dybe Blik af skjærest Sandhed skinner,
Hvis ædru Viisdom er af Gud oprunden,
Han, paa hvis Pande Hellighed er malet,
Hvis rene Sands ej jordisk Daarskab blinder.
Dybt i min Sjæl jeg finder,
Du, for at troe, har Vidner ej behøvet:
Han taler som din Gud, ej som din Fange,
Jeg for hans Magt blev bange,
Hvis ej hans Mildhed var saa sikkert prøvet —
O store Fange, som saa herligt taler!
Vær du min Gud, til hvem jeg mig befaler!

O, kunde jeg i dette Knæfald tage
Dem Alle med, som ej for dig har knælet,
Som en korsfæstet Gud vil ej annamme,

Hvem Verdens Kjærlighed har kun besjælet,
Hvem Hjertets Haardhed holder end tilbage,
Som ved et Knæfalds Ydmyghed sig skamme!
O, holder op at bramme
Og vælger det, som gjør for Gud retfærdig,
Den Naadepagt, som er i Christus grundet,
Den Frelse, Gud har fundet,
Den Ydmyghed, som er en Synder værdig,
Den Værdighed, som er en Christens Ære,
Sin Frelsers Indskrift i sit Bryst at bære!

O, der er Vidner nok, at han er ægte,
Alt vidner, naar I Vidnerne vil høre —
Dog hvortil Vidner? Hør hans egen Stemme!
Hans Røst har Magt til Hjerterne at røre,
Naar ikke de med ham sig selv fornægte
Og Sjælens Krav i Verdens Lyster glemme.
Bliv i Jert Indre hjemme,
Prøv og lyt til, hvad inderst slaaer derinde,
Om ej I bag de mange Ting og Tanker,
Som Jer i Hjertet banker,
En Længsel efter Frelseren kan finde —
Her er han, den Højlovede er kommen,
Hans Naade varer Jer at undflye Dommen.

17.

De fordømte ham og sagde: Han er skyldig til Døden.

Taalmodig Jesus tier, dømt til Døde;
Han kunde svare dog med Dommens Torden,
Men for at dømmes kom han just til Jorden
Og for at lide Døden lod sig føde.

Skjønt skyldfri, nu han skyldig er at bløde,
Det skyldes Gud og Salighedens Orden,
Det skyldes Skriften, som om ham er vorden,
Og Frelsens Ord, som ved hans Krybbe løde.

Men vi, for hvem han skyldig blev til Døden,
At Livet til for os han kunde sætte —
Hvad blive vi ham skyldige for dette?

En Død, et Liv — den Gjengjæld er fornøden:
At døe fra Synden skyldige vi bleve
Og skyldige vort Liv i ham at leve.

18.

Jeg kjender det Menneske ikke, om hvem I tale.

Hvad gjør du, Peder! at du nægter denne?
Guds Søn, som Livet har og Livets Ord,
Han, i hvem Evighedens Fylde boer!
Til hvem, o Peder! vil du nu dig vende?

Kun til ham selv for Synden at bekjende,
Den Elskede, din Ven, hvem du forsvoer,
Den haardt Fornærmede, paa hvem du troer,
Hvis Naadeblik dig gjennem Sjælen brænde.

I Rædslers Mulm han for dit Syn er svundem,
Du kalder paa ham i din Angers Smerte,
Med heden Graad du søger Jesu Hjerte.

Din Graad og Bøn har Jesu Hjerte fundem:
En Englehilsen blev dig Paaskemorgen
Fra Livets Herre sendt med Bod for Sorgen.

19.

Dit Blik, o Jesu! nu mit Øje fængsler,
Det Smertensblik, som ramte Petri Hjerte,

Saa brat det gjød sig ud i tusind Taarer!
Hiin Graad har vakt Bodfærdighedens Længsler,
Den dybe Trang til en saa hellig Smerte,
Som den, der Petri Sjæl til Døden saarer:
Den aabner Hjertets Aarer,
Det syndigstolte Liv i Graad udrinder,
Den fejge Frygt og Verdslighedens Jammer
Gaaer op i Smertens Flammer,
Som visent Straa for Ovnens Lue svinder;
I Dødens Bad, hvori han sig maa bøje,
Beredes han for Kraften fra det Høje.

Du kaared ham til Kraften fra det Høje,
Du paa ham saae, du kaldte ham en Klippe,
Da først til dig han kom i Troens Morgen:
Du mønstred ham med Kjærlighedens Øje
For aldrig meer af Syne ham at slippe
Og gik som Klippe selv for ham i Borgen.
Nu hærdes han i Sorgen,
Nu, mens dit Blik ham brudt og opløst finder,
Nu, mens som Vox han smelter hen i Graaden,
Han vorder fast i Naaden
Og fast og tæt med Klippen sig forbinder,
Indsænkes som en Steen i Klippegrunden
Og er i den som Kirkens Grundsteen funden.

En liden Steen er jeg og ingen Klippe,
En fattig Steen i Templets høje Sider,
En ringe Steen som tusind andre Stene.
Men Klippegrunden vil jeg aldrig slippe,
Vil, muret op paa den for alle Tider,
Med den som med min Grundvold mig forene.
Mit Haab er du alene,
Den trygge Grund, hvor bygges kan med Freden.
Bind mig til dig med Bod og hellig Smerte!
Føj ind i dig mit Hjerte,
At fast i dig jeg staaer for Evigheden:
Svag i mig selv men fast i Kirkemuren
Med Kirkens Klippe deler jeg Naturen.

20.

O du, hvis Blik mig gjennem Verden leder!
For dig i Bøn jeg folder mine Hænder:
Du seer, hvor tit jeg mig til Verden vender,
Hvor mangen Sorg jeg Naadens Aand bereder —
Paa de forbudne Steder,
Ak, lad dit Blik mig møde
Og Hjertet gjennemgløde

Og kraftig Anger føde,
Som da du vendte dig og saae paa Peder!

Min Trøst er den, du slumrer ingensinde:
Naar selv af Tidens Strøm jeg med er reven
Og bort fra dig for Verdens-Vinden dreven,
Dit Blik i Hvirvlen skal mig altid finde.
Lad det for mig oprinde,
At brat jeg Faren kjender
Og strækker mine Hænder
Mod dig, som Frelse sender
Og fører Sjælen hjem for Naadens Vinde!

Min Trøst er den, at du kan aldrig svige;
Bedragen af mit svigefulde Hjerte,
Til dig jeg gaaer med al min Skam og Smerte
At læse, hvad dit Blik mig har at sige —
Dom, men dog Fred tillige:
Ak, lad mig Freden smage
Og imod Dommen tage
Og Kraft af Naaden drage,
Til jeg som Peder seer dig i dit Rige!

21.

For hver en Gang, o Peder! af de trende,
Du Frelseren fornægted, han dig nodte,
Dengang han i Forklarelsen dig modte,
Din Kjærlighed at give sig tilkjende.

De Vidnesbyrd som Alterluer brænde:
Af Kjærlighed og Anger ydmygt fødte,
De bares stille frem, mens Hjertet blødte,
Som du til ham for evigt maatte vende.

Du talte sandt og elsked ham til Døden
Og saa hans Navn for Mennesker bekjendte,
At nu han for Guds Engle dig bekjender:

Saa vil af dit Exempel Mod jeg hente,
Min Kjærlighed at vidne ufortrøden,
Hvor tit sig end min Svaghed fra ham vender.

22.

Jeg har syndet, at jeg forraadte uskyldigt Blod.

Du Mørkets Barn! saa gik du hen i Natten;
Forfærdet Tanken ned i Dybet skuer

Og ned i Syndens Helved i dit Indre.
Fortabt, fortvivlet gaaer du op i Luer,
Vildt som en Helvedglød dig brænder Skatten,
Du forud som din Gjernings Løn saae tindre.
Du Qvalens Ild vil lindre
Din Haand, som brændes, Sølvet fra sig slænger;
Det nytter ej, i Hjertet Flammen stiger,
Det højt om Kjøling skriger —
Brist, Hjerte, brist, saa brænder du ej længer!
Det nytter ej, i Sjælen sidder Flammen
Og brænder fort, mens Huset styrter sammen.

Et Valg, et frygteligt, du traf ilive;
Imellem Gud og Mammon var du stillet,
Gud kalder dig, Begjærlighed dig drager,
Thi Mammons Sprog har saa dit Hjerte hildet,
At Livets Ord som Intet for dig blive,
Mens Malmets Klang for Livets Røst du tager.
Du Himmerig forsager,
Guds nye Verden rig og uden Grændser,
Hvor Livets friske Bølger for dig strømme;
Du vandrer som i Drømme
Med tørstig Sjæl og Mammons Kald kun ændser:
Mens Glandsen af Guds Kjærlighed du skuer,
Fortærer du dig selv i Gridskheds Luer.

Der er en Tørst, som sig fra Kilden vender,
Som ej ved Livets Vande sig vil kjøle
Men vildt vil lædskes med sin egen Hede:
Som Guldtørst Een dens Magt har maattet føle,
I Vellyst Hiin den gjennem Sjælen brænder,
I Stolthed Denne, Hiin i Had og Vrede.
O, Jesu! vi dig bede,
Slaa Luen ned med Regn fra Himlens Sale,
Saa Hjertet, vaagnet af de vilde Tanker,
Paa Døren ædru banker
For sig hos dig med Livets Vand at svale,
Til evigt Liv for Sjælen friskt oprunden,
Som let sin Død i Luen havde funden!

23.

De toge de tredive Sølvpenge, den Vurderedes Værd, hvilken Israels Børn vurderede.

Saa har du ham vurderet,
Den Jakobs klare Stjerne,
O, Israel, som du har ventet længe,
Han, som var propheteret
For dig fra Tider fjerne,

Besjunget til Psalmisters Harpestrænge.
I kjøbte ham for Penge
For frit med ham at handle,
I Døden ham udslukke,
I Graven indelukke
Og alt hans Lys til Mørkhed at forvandle:
Saa har I ham vurderet,
Som skulde Israel saa skjønt regjeret.

Saa har I ham vurderet,
Den Udsigelige,
Hvis Værd af Engles Tanker ej kan fattes,
Den uvurdeerlig Rige,
Som, længselsfuldt begjeret,
I andagtsfuld Tilbedelse maa skattes,
Hvem ingen Grændser sattes,
Hvis Væsen Ingen maaler,
Den Første og den Sidste,
Dig selv, o Jesu Christe!
Den Livets Sol, i hvem al Fylde straaler,
Af hvem jeg Intet mere
Begjere kan end ret dig at vurdere.

Ja, ret dig at vurdere,
Saa for dit Værd at veje

Jeg slipper Verdens Vægt og Maal af Øje,
Din Kjærlighed at eje
Og Intet meer begjere
Al Verdens Herlighed kun agter føje,
At du kan mig fornøje
Og over Alting trøste,
At Sjælens Skat du bliver,
Hvorfor jeg Alting giver,
Den Perle skjær, som ene kan forlyste,
Min straalerige Stjerne,
Mit Liv, mit Lys, mit Hjertes Kraft og Kjerne.

Ja, lær ham at vurdere,
I, som hans Værd ej agte,
Thi Livets Værd af hans Vurdering hænger!
Vor Aand vil Alt betragte,
Vort Sind vil Alt begjere,
Og Alt i Skyggen tidt vor Frelser trænger.
Forsmaaer ham dog ej længer,
Thi han er værd at have!
Ham Israel forsmaaede,
Sig selv til ingen Baade,
Paa Korsets Træ de fæsted den Guds Gave:
Fra Korset Jakobs Stjerne
Til Himlen steg sit nye Folk at værne.

Ak, lad dog os betænke
Guds kostelige Gave,
At med dens Værd vi fylde vore Dage!
Vi da, skjønt i det Lave
Os Synd og Sorg vil krænke,
Guds Riges Skat til Lod og Deel skal tage.
Ja, lad os Alt forsage,
Som Perlen vil fordunkle!
Vil Vantro den formørke,
Lad Gud i Bøn os dyrke,
At dobbelt klart den ved hans Aand maa funkle,
Som stiller den tilskue
I Troens Lys og Kjærlighedens Lue!

24.

Men Jøderne gik ikke ind i Domhuset, paa det de ikke skulde besmittes, men at de maatte æde Paaske.

Med Reenhed vil de Paaskemaaltid æde,
Tør ej i Hedninghuset sætte Fod,
Tør ej besmittes, ej udøse Blod,
Mens til Sabbathens Skjønhed de sig glæde.

De i en Hednings Bryst tør tage Sæde
Med Villien dog; hans Svaghed de forstod:
At sig ved ham det Blod udøse lod,
De tørsted efter, skulde Jorden væde.

Med Syndens Aand de Lovens Bogstav fylde,
At efter Aanden de sig selv kan lyde
Men efter Formen Gud og Loven hylde.

Forgjæves dog de Lovens Bogstav tyde:
I Aand og Sandhed har dem Loven fundet
Og længst er Israels Sabbathstid udrundet.

25.

Mit Rige er ikke af denne Verden.

Nej, ej af denne Verden er dit Rige,
Det viser sig ved første Øjekast:
Forladt og dømt, du staaer i Baand og Bast,
Og Ingen førte dine Forsvarskrige.

Nu Lov og Tak vil jeg dig evig sige!
Saa veed jeg dog et Rige, som staaer fast,
Om end al Verdens Lykkebobler brast,
Som aldrig under Foden bort vil vige.

Var det af Verden, vee os! vi, som flygte
Fra Verdens Riger did med Harm og Smerte
At finde der et Fristed for vort Hjerte.

Men det er ej af Verden. Hvo vil frygte?
Det Rige, Jesus vidner om i Nøden,
Er hævet over Verdens Gang og Døden.

26.

Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandhed. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.

Det Rige, du har skabt, er Sandheds Rige:
Mens Verdens Rige ligger i det Onde,
Dit hviler i Guds Væsens Sandheds-Grunde
Og kalder dem, som efter Sandhed hige.

De høre gjerne, hvad du har at sige,
Thi kun i dig kan deres Længsel bunde,
Naar efter Sandhed de mod Lyset stunde
Og efter Sandhed ned i Hjertet stige.

Naar du har talt, de kjende dig paa Røsten:
Den har en Klang af Sandhed og af Naade,
Som saligt løser deres Længsels Gaade.

De hilse dig som Lyset og som Trøsten,
De hylde dig, til Konge de dig vælge,
For Borgerskab hos dig de Alting sælge.

27.

Os, skjønt et syndigt Folk, du ej forsmaaede,
Du Korsets Træ til Throne vilde tage
Og der ophøjet Alle til dig drage:
Saa blevst du Konning af din store Naade.

Kom, elskte Konning, over os at raade!
Alt andet Herredom vi vil forsage,
Dit Herredoms Velsignelser at smage,
Som os at skjænke du saa stærkt attraaede.

Ved Støvet end vor Sands og Attraa hæfter,
Af Angreb ej den gamle Fjende trættes,
Skjønt vi for dig alene Knæ vil bøje.

Drag os til dig med alle Naadens Kræfter,
At med vor Salighed din Sjæl kan mættes,
Naar du seer Frugter hos os af din Møje!

28.

Mens af en jordisk Dommer du forhøres,
Hvem Jordens Konger Intet har at svare,
Du store Ting din Dommer lod erfare,
Og nye Tanker for hans Indre føres.

Skjønt af Vankundighed hans Øje sløres,
Ved dine Vidnesbyrd, de guddomsklare,
Som vil ham Sandhedsriget aabenbare,
Det af et Lys, et ubekjendt, berøres.

Det Lys, der glimter ham som nyt imøde,
Er i sig selv det ret Oprindelige,
Vort Væsen skabtes til at efterhige.

Det viser sig som nyfødt Morgenrøde
For os, der blindt omkring i Synden famle,
Hvem Mørket er det velbekjendte Gamle.

29.

Herodes haabede at skulle see et Tegn skee af ham. Og han gjorde ham mange Spørgsmaal, men Jesus svarede Intet.

Tegn vil Herodes. Jesus Intet svarer,
Han til det store Tegn sig taus bereder,
Som Tidens Mulm om Slægtens Hoved spreder
Og Evighedens Horizont opklarer.

Det Tegn er seet af Kirkens Vidneskarer,
Seet af hver Sjæl, som Troens Spire freder,
Men skjuler sig for dem, hvem Letsind leder,
Hvis Blik omkring i jordisk Leflen farer.

Nu jeg et Tegn af Jesus vil begjere:
At Aandens Tegn han paa min Aand vil vise,
At hans Forløsnings Tegn i Tro jeg skuer,

Saa Korsets Tegn jeg kan i Aanden prise,
Mens Graven, som han sprængte sig til Ære,
Som Sejrens Tegn med Kraft mig gjennemluer.

30.

Befat dig intet med denne Retfærdige, thi jeg har lidt meget i en Drøm for hans Skyld.

I Drømme led for ham den Romerinde
Og stred for ham med Qvindetanker blide
At bøje til Retfærdighedens Side
Det Siv, som svajed hen for Hadets Vinde.

Du kom tilkort i Kampen, fromme Qvinde!
Det Retfærds-Pust mod Stormen kom at stride,
Mens just af Retfærd mindst den vilde vide
Og styrte Sandhed havde meest i Sinde.

Du kom tilkort for dengang. Dog har siden
Det Pust af Fromhed tonet gjennem Tiden
Og toner gjennem Evigheden fort.

Og han, hvis Sag du vilde frelst paa Jorden,
Din Sag i Himlen er en Frelser vorden,
Som kommer ej i Evighed tilkort.

31.

Bort med denne!

„Bort med ham! bort med denne!" Bort med hvem?
Fredsfyrsten, den sagtmodige, den rene,
Som til sin Verden kom sit Folk at tjene
Og føre det til Herligheden frem,

Som stifte vil det nye Jerusalem --
Den Hjørnesteen, den mægtige, som ene
Kan være Grundvold for de mindre Stene
Ved Rejsningen af alle Slægters Hjem.

„Bort med ham!" og igjennem Dødens Porte
Han gik, dog ikke bort, nej, for at blive
Og med sin Udgangs Kræfter fylde Jorden.

Ej af sin Verden lod han sig fordrive:
Han gik at følge Verdens-Frelsens Orden,
Og den ifølge han er aldrig borte.

32.

Giv os Barrabas løs!

Om denne Slægt hvad maatte Jesus tænke,
Da tusindfoldigt Raabet han fornam,
Som skyldfrit Blod forlanger uden Skam
Og Morderen vil have løst af Lænke?

Sin Frelsertanke maa han Slægten skjænke:
Mens Ondskabs Flod sig højner mørk og gram
Og fraadende sig lukker over ham,
Han Frelsens Blod vil i dens Vande stænke.

Thi denne Slægt af Evighed han kjendte,
Dens Synders Maal han fra sin Himmel maalte,
Mens af Forbarmelse mod den han brændte.

I slig Forbarmelse han Døden taalte;
Thi store Ting af Naaden maatte gjøres,
Hvis denne Slægt til Lyset skulde føres.

33.

De begyndte at hilse ham sigende: Hil være dig, du Jødernes Konge!

De knæled ned og tilbad for din Fod,
Paa Skrømt de hilste dig med kaade Munde:
For Alvor jeg af Hjertets dybe Grunde
Paa Knæ dig hilser i dit rene Blod.

O, dyre Purpur, rene Smertensflod!
Saa reen, at os den renser fra det Onde!
O, Marterkrands, som Verdens Lyster bunde,
O, Spottens Rør, hvormed saa tans du stod!

Dit Smertensbilled jeg paa Knæ betragter,
De sorgtilslørte Guddomstræk jeg kjender
Og aldrig op af dette Knæfald staaer.

Hil være dig, som ej min Tak foragter!
Hil være dig, som til min Bøn dig vender,
At ved din Fod en evig Plads jeg faaer!

34.

See hvilket Menneske!

See hvilket Menneske, hvem Gud lod slaae!
Forsmædeligt i Straffens Ild han brænder,
Hans Blod er udgydt under Bøddelhænder
Og væder Sporet, hvor hans Fødder staae.

See hvilken Konge! Kronen, han har paa,
En Blodregn over Kind og Pande sender
Og fatter Issen som med skarpe Tænder,
Mens hver en Torn maa gjennem Hjertet gaae.

See hvilken Gud, som vilde lide dette!
Som, for at bryde Vanarts Magt paa Jorden,
For os sig bøjer under Straffens Orden.

Ja, du vor Gud, som vilde Synd udslette!
Vor Skyld du tog, i dine Saar vi læges,
I dine Smerter evigt vederqvæges.

35.

Hvorfra er du?

Hvorfra han er? Ak, fra dit Fædreland,
Dog ikke Rom, det stolte Verdensrige,
Et Fædreland, du ej veed af at sige,
En fremmed Strand, som dog er Hjemmets Strand.

Som der han staaer og er en Smertens Mand
Til Sejr han fører Fædrelandets Krige,
Det Himmellands, hvorfra han vilde stige,
Mens for en Stund han skifted om sin Stand.

Thi Borgere vil for sit Land han vinde
I Sjæle, som var for hans Rige skabte,
Men var i Synd for Fædrelandet tabte.

Ved ham vi Vej til Fædrelandet finde:
Fra Hjemmet kom han og gik did tilbage
Og i sin Hjemgang med os vilde drage.

36.

Jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod.

I Jesu Blod uskyldig! arme Mand!
Du veed det bedre — mens du Haanden tvætter,
I Hjertet fast sig Blodskyldsmærket sætter,
Som trodser Tvæt af hele Verdens Vand.

Eet Væld er kun til saadan Tvæt istand,
Een Flod er runden op, som Skyld udsletter,
Som tager Fejgheds Dynd og Urets Pletter,
Var disses Tal endog som Havets Sand.

Her er den just i dette skyldfrie Blod,
Den strømmer gjennem denne Jesu Aarer
Og har sit Udspring ved Guds Hjerterod.

Den bryder frem, hvor Dødens Braad ham saarer,
Og derfor, Verdens Salighed til Bedste,
Gav han dig Magt at lade sig korsfæste.

37.

De fandt et Menneske, som gik forbi, Simon af Cyrene ham tvang de til at bære hans Kors.

Til Golgatha gaaer Vejen nu, mit Hjerte!
Sin Dom nedkalder Israel med Bulder
Og uforsagt sin Blodskyld sig tilegner.
Det tunge Kors er lagt paa Jesu Skulder,
Han Slægtens Byrde bærer frem i Smerte,
I Blod og Sved han bukker sig og blegner.
Han under Korset segner,
Som vorder lagt paa Simon af Cyrene;
Med Korset han i Jesu Fodspor træder
Og skjønner ej sin Hæder
Ved Korset Verdens Frelsermand at tjene,
At være den, i hvem vor Slægt blev kaaret
At bære Korset, Frelseren har baaret.

O Jesu, hjælp mig ved din Aand at prise
Den Korsets Tjeneste, saa dybt foragtet
Af dem, hvis Hjerter sig til Verden vende —
Ak, af dit Folk saa lidt kun eftertragtet,
Skjønt Korsets Vej du selv os vilde vise,
Og Kraft i Korset vil os altid sende!
Med Tak lad Slægten kjende,

Du, som paa Korset gik for den i Døden,
At ikke du ved Korset den vil savne,
Men skal dit Kors den gavne,
Til Korsets Tjeneste den er fornøden;
Thi du, som har paa Korset lidt det Hele,
Vil efter vore Kræfter med os dele!

Thi Lidelsen, skjønt ikke den forlyster,
Og Korset, skjønt vi bære det med Klage —
Dog ej med Knur, om vi vil Troen øve —
Vil ind i Kjærlighedens Kreds os drage,
Hvor Jesu Venskab os for Alting trøster,
Og mindst af Alt vi Naaden vil bedrøve.
Saa gjennem Korsets Prøve
Vi naae til din Oprejsnings Himmelkræfter,
Fra Synden naae vi bort og bort fra Døden,
Og ind i Morgenrøden
Vi følge dig i Himmelfarten efter
Og Korsets Stand i disse Støvets Hytter
Med Frydetjenesten for Thronen bytter.

38.

I, Jerusalems Døttre, græder ikke over mig, men græder over Eder selv og over Eders Børn!

Din Herlighed, o Jesu! jeg beskuer,
Den indre Herlighed, som gjennembryder
Fornedrelsens forgængelige Skranker:
Dit Smertensblik er tændt af Højheds Luer,
Mens Medynks Tale fra din Læbe flyder
Til Skaren, som i Medynk med dig vanker.
I dine Kongetanker
Opvælde rigt Medlidenhedens Strømme
Og over dette Zion ned sig skynder,
Som der i sine Synder
Beruset ligger Hævnens Kalk at tømme:
Dit Stjerneblik endnu paa Staden lyser,
Men over Jakob Jakobs Stjerne gyser.

Ej Graad for sig den Davids Søn begjerer:
I Troskab Smertens Vej han jo betræder,
Og snart han „Fuldbragt" om sit Værk skal sige;
Med hvert et Trin sin Faders Bud han ærer
Og nærmer Maalet sig, som Engle glæder,
Sin Vandrings Maal: at stifte Naadens Rige.
Men du, som lader stige

Paa Korsets Pæl, Jerusalem, din Konning,
Du, som din Naadestid saa slet erkjendte!
Hvad er for dig ivente?
I Gruus og Aske synker Zions Dronning,
Og Zions Børn skal intet Fristed finde,
Men spredes vildt for alle Jammers-Vinde.

I, Zions Døttre, som for Jesus græde!
O græder, græder over Zions Jammer,
For Eders Børn og Eders Moder græder!
Men op fra Herlighedens sjunkne Sæde
I Taarer seer igjennem Hævnens Flammer
Til Naadens Borg, som frem i Skyen træder!
Omstraalt af evig Hæder
Det nye Jerusalem, den store Moder,
Det sande Israel vil til sig samle
Og trøste for det gamle
Hvert Hjerte, som har grædt ved Babels Floder,
Har hilset Zions Drot, som led og døde,
Men grædt for sig og grædt for Zions Brøde.

39.

Nu vinke mig de hellige syv Stjerner,
De Naadesblus, som Kjærligheden tændte
Paa Jesu Læber i Langfredags Mørke.
Ej for en liden Stund som Lys de brændte,
Men Evigheden deres Flamme værner
Lig Glorien om Herren, som vi dyrke.
Du Kjærlighedens Styrke,
Som tusindfoldig straalerigt dig bryder
I disse Himmelperlers Farvetone,
Som til en Naadens Krone
Om dette hellige Hoved sammenflyder!
Du fylde nu min Sjæl med Sangens Luer,
Mens i Langfredags-Mørket ind jeg skuer!

Da Brøden skete, som har ingen Mage,
Fra Korset sig et Raab til Thronen vender,
Et Nødraab, hvori Kjærligheden brænder,
En Klage, som er Kjærlighedens Klage.
Thi med korsfæstet Haand vil Jesus tage
Ved Haanden dem, som fæstet har hans Hænder;
Et Medynksblik han deres Blindhed sender
Og Naadens Slør vil over Brøden drage.
O du, som sidder højt med Ærens Krone,

Men evigt strækker Haanden ned til Dine,
Den Haand, som her blev brudt i Dødens Pine!
Led ogsaa mig ved Haanden for Guds Throne,
Bed for mig, naar jeg vild i Blindhed vanker,
Og skjul min Synd med dine Naadestanker!

Fra Korset lyder Kjærlighedens Tale
Til dem, hvem Kjærlighed til Korset binder:
Sin Moder, meest bedrøvet nu blandt Qvinder,
Sin elskte Ven vil Frelseren husvale.
At vandre barnløs gjennem disse Dale
For tungt han for sin elskte Moder finder;
I Vennens Sjæl en Trøstedraabe rinder
Ved Sønlighed hans Moder at betale.
O Jesu! hvert dit Ord er mig en Gave:
Nu rinder i min Sjæl en Trøstedraabe
For hver en Sorg jeg kan i Verden have.
Thi paa din Forsorg tør jeg altid haabe:
Som Slægt og Venner i din Haand du tegner
Jo hver en Sjæl, som sig dit Ord tilegner.

Sig sænker i min Sjæl en Trøstens Kilde
Ved Rosten, som fra Korset atter lyder
Og Synderen til Paradiset byder,
Som vender sig til dig, skjønt det er silde.

Ej Mørkets Time kan hans Blik forvilde,
Ud fra hans Kors en Troens Spire bryder
Og hen mod dit ydmygeligt sig skyder;
Med luttret Sands han dig og sig kan skille.
Skjønt Nød og Død du har med ham tilsammen,
Han som sit Herskab hylder dig i Døden,
Og hilser dig som Skjold og Hjælp i Nøden.
Han Æren giver dig og føler Skammen —
Men du fra ham dig holder ej tilbage,
Til Paradiset med du vil ham tage.

Men Mørkets Time voxer: Solen dækker
Sit Aasyn til, og alle Himle grue,
Med Verdens Synd de monne Jesus true,
Og Syndens Angst ham ned i Helved skrækker.
Thi Helveds Nat omkring hans Sjæl sig lægger,
Som Vox han smelter hen i Korsets Lue,
Sin Faders Ansigt kan han meer ej skue:
Forladtheds Raab det af hans Hjerte vækker.
Forladt af Gud! forladt den gode Hyrde,
Forladt og glemt med hele Verdens Byrde,
Som han i Troskab bærer til det Sidste!
Nej! Gud, som Hyrdeværket har for Øje,
Velsigner just i denne Stund hans Møje,
At Ingen af hans Hjord sin Gud skal miste.

I denne Time Gud hans Tørst vil slukke:
Han tørsted, og fra Himlens Kilder sendte
Hans Tørst ham ned, hvor Ørkens Sand ham brændte,
Og Tørstens Ildsvælg sig for ham oplukke.
Vi see ham ned i Tørstens Helved dukke,
Med hver en Qval dens Flamme ny sig tændte;
Men Livets Vand vil op til os han hente
I Dybet just af disse Tørstens Sukke.
„Jeg tørster," sukker du, din Fader hører,
Han med din egen Tørst din Tørst vil stille,
Som tørstig om Alverdens Frelse beder.
Thi Tørsten, som dit Hjerte sammensnorer,
Opvælder af dit Hjerte til en Kilde,
Som Livets Vand til alle Hjerter leder.

I denne Time Sejrskrandsen bindes,
I denne Time Helved slagen klynker,
Den gamle Slanges Hoved knuset synker
For denne Fod, som knust til Korset bindes.
I denne Time Naadens Balsam findes,
I denne Time glattes Syndens Rynker,
Og Kjærlighed, som Verdens Jammer ynker,
I denne Stund af Trøstens Lys omskinnes.
Det Maal er naaet, hvortil Skriften peger,
Den bittre Kalk til Bunden ud er drukket,

Fra Jesu Læber: „det er fuldbragt" toner,
Med Frelsens Sejr er Frelsertørsten slukket,
Men efter Hvile tørster vor Forsoner,
Mod Dødens Fred hans Sjæl sig hen bevæger.

Mod Dødens Fred hans Sjæl sig hen bevæger.
Dens Braad er brudt, han mod dens Fred sig bukker,
Et Raab af Fred han sender ud og sukker
Og drikker Hvilens Fred af Dødens Bæger.
Det Fredens Suk Alverdens Uro læger,
Den trætte Sjæl mod Freden hen det vugger,
Mod Dødens Fred, naar sig Guds Favn oplukker
Og med en evig Livskraft vederqvæger.
O Dødens Braad, hvor har du Jesus stunget!
Og hvo var træt som Jesus, da han blunded!
Men hvo sov hen i Fred som den Udkaarne?
Jo! denne Fred han hver en Sjæl har vundet,
Som har sin Fred i Faderens Eenbaarne —
Det Fredens Ord var for hans Krybbe sjunget.

Guds Hjerte brast, og Jorden gav tilkjende,
Hvad her var skeet: den vaanded sig ved Brøden,
Tro mod sin Skaber skjalv den dybt i Grunden.
Men Fredens Suk, som Jesus gav i Døden,
Brat splitter Templets Forhæng ad i tvende,
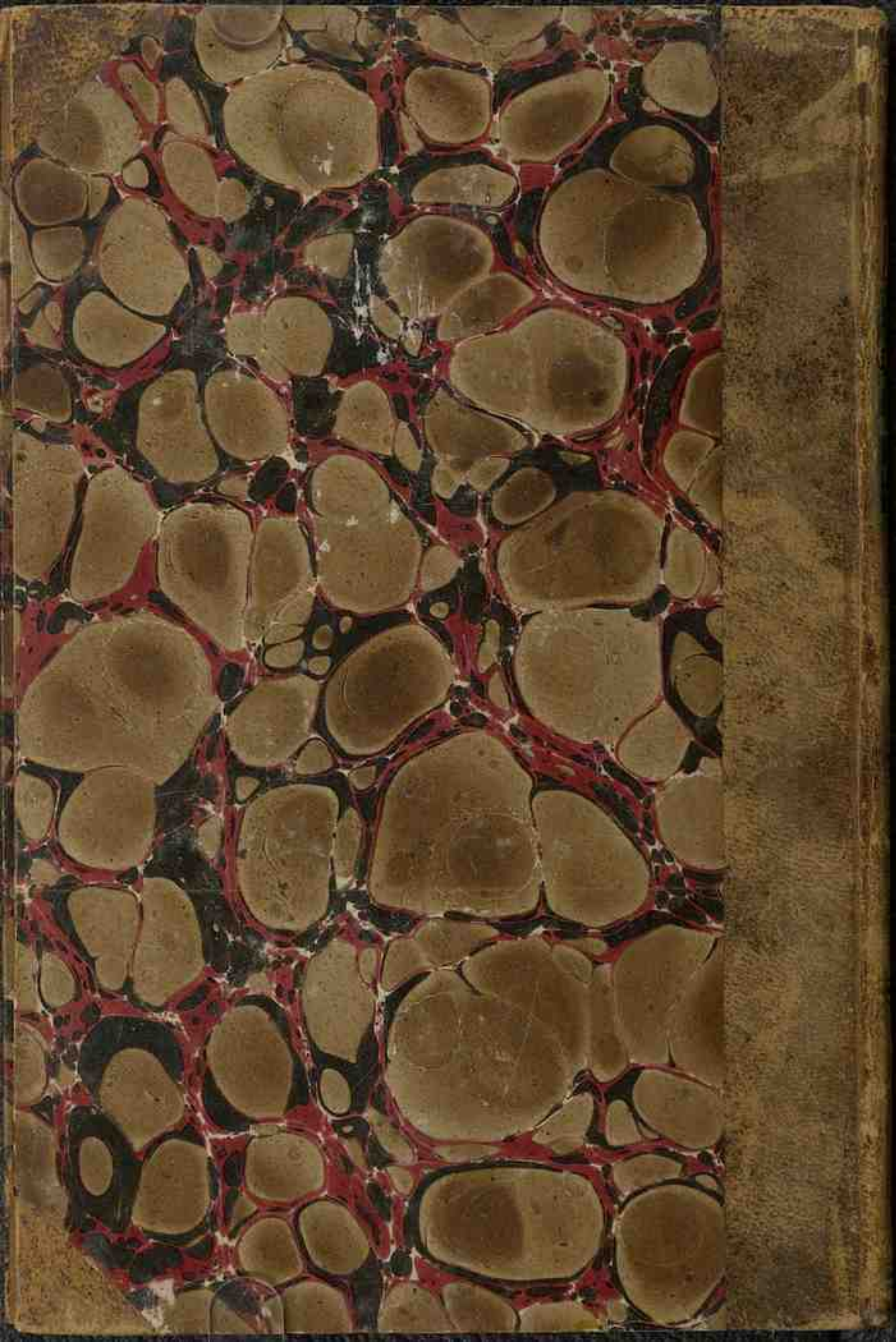
Thi Fred er funden, Børneret er vunden;
Skilsmissens Væg er svunden
Og bort fra Dom og Angst vor Frelser tagen;
Men de, som stod om Korset i hans Qvide,
Ak! monne de vel vide,
Det var med vore Synder han var slagen? —
Dog, at han denne Gjæld for os har klaret,
Har den opstandne Jesus aabenbaret.